

gaat doen, ga je al gauw in veel meer dingen meedoen, waar je ook steeds dezelfde mensen tegenkomt. Hoe bereik je diegenen die niet mee doen?

Kan een predikant nog wel kontakten onderhouden in zo'n grote gemeente? De predikant hoeft niet altijd zelf contact te houden. Hij moet kontakten stimuleren.

Ik ben daar al zeer in teleurgesteld (in het stimuleren van predikanten), hoewel ik er van overtuigd ben dat de predikant met de beste bedoelingen werkt.

Moet je eerst persoonlijke moeilijkheden hebben voordat je contact hebt?

Bij ons wordt er aandacht aan besteed aan b.v. de geboorte van een kind, of als er iemand geslaagd is.

Mijn zonen zitten op een jeugdvereniging. Daar hebben ze afgesproken dat iedere week twee plantjes gebracht worden bij mensen met moeilijkheden. Het leuke was dat daar per brief leuke reacties op kwamen. Dat werkt stimulerend.

N.a.v. wijkwerkgroepen: het is belangrijk dat we naar elkaar *omzien*, niet dat we op elkaar *toezien*.

We moeten af van de gedachte: als de dominee geweest is, dan pas is de kerk geweest.

Het kopje koffie moet een vervolg krijgen.

Er zijn nog altijd mensen die geen contact willen hebben. Je moet niet vergeten dat dat een vrij grote groep is.

SAMENVATTEND: 't Gaat vooral om de aard van de kontakten. Je moet al in de gewone dingen met elkaar contact hebben.

— tweede ronde: wensen

Ik ben echt een propagandist van de wijkwerkgroepen: daar hebben wij zulke goede ervaringen mee.

Als sommigen dat contact niet willen, moet je dat respekteren. Je moet je er toch niet in vergissen: na twee jaar kan het soms wel klikken.

Het is nu misschien anders dan vroeger. De kontakten zouden geen „op elkaar letten” (sociale controle) moeten zijn, maar echt *omzien* naar een ander.

Naar elkaar *omzien* is het ideaal.

Het is toch best voor te stellen dat mensen die bij elkaar in dezelfde straat wonen elkaar helemaal niet liggen?

Dat hebben wij nog niet meegemaakt.

Wij hebben liever als kontaktpersoon *bepaalde* adressen (i.t.t. de willekeur van allemaal in één straat te wonen).

Ik woon al 5 jaar in een jonge gemeente met veel import. We hebben geprobeerd een dienst-groep op te richten. We boden diensten aan, maar er wordt nooit gebruik van gemaakt. Misschien is men bang om om een dienst te vragen.

Pas als je er in komt merk je hoe een organisatie in elkaar zit. Je hoort wel eens wat, maar er zit geen cement tussen. Daarom zijn we nu bezig met een inventarisatie. Wij hebben een groepje voor een preek-na-gesprek met ongeveer tien mensen. Daar komen ook wel resultaten uit. Dat is bij de dominee thuis, op maandagavond.

Ik zit in een vrij kleine gemeente. Daar gaat het heel anders. De bijzondere gevallen, daar krijgen wij gelijk bezoek van de predikant of de ouderling. Ook wel van gemeentelieden, maar misschien niet genoeg. Ik geloof niet dat het voldoende gestimuleerd wordt.

Met sommige mensen vind ik het leuk om contact te hebben, met anderen niet. Is dat zo slecht?

Je hoeft niet altijd bij elkaar op de koffie te komen. 't Gaat er toch om dat je van elkaar weet?

Zou het niet leuk zijn als er bij de ingang van de kerk iemand je welkom heet? Als gastheer.

De mededelingen, dat is ook zo iets. Tijdens de mededelingen van wat er voor groepen zijn, wat er gebeurt in de gemeente, luistert niemand meer, want ze zijn al in hun portemonnaie aan het grabbelen.

Na de dienst zou iedereen kunnen blijven zitten, en zouden mensen uit bepaalde groepen kunnen vertellen wat ze doen of gaan doen.

Voor een welkom zou je een kerkgebouw moeten hebben met b.v. een ruime hal.

In onze kerk zitten we in een kring, in een soort amfitheater. Daar zie je mekaar allemaal, en ook het liturgies centrum.

Bij ons zitten we allemaal achter elkaar, naar andermans rug te kijken.

We hebben elke week voor iedereen een week-bulletin.

Gezinsdiensten zijn ook leuk. Van drie tot zeven uur zijn we dan bij elkaar o.a. met brood en zo.

Ja maar je bereikt alleen die mensen ermee die er al bij betrokken zijn.

Bij ons betrekken we de scholen erbij: de ouders komen dan omdat de kinderen komen.

Maar hoe organiseer je dat? Je moet toch weten hoeveel mensen er komen?

Wij hadden ook zo'n dienst: alle verschillende groepen, b.v. voor de zending, een koor-tje, kregen een plaatsje in de kerk, waar ze zich konden voorstellen, waar men met ze kon praten.

Je zou in de kerk een bord kunnen plaatsen waarop mensen diensten kunnen aanbieden, net zoals op de supermarkten. Dat kan b.v. ook het contact tussen ouderen en jongeren bevorderen. Waarom zou iemand van 75 niet op een baby kunnen passen?

— derde ronde: voorstellen

Uit een commissie voor de eredienst: jeugddiensten, praat me er niet van: we wilden dat doen met de jeugd voor wie het bestemd was, en dat ging erg moeilijk.

Wij doen ook mee aan b.v. doopdiensten, of oekumeniese diensten.

Bij ons heeft de kerkeraad geweigerd een werkgroep voor de erediensten in te stellen. Nu gaan we het dan misschien zonder goedkeuring van de kerkeraad toch maar proberen.

Je krijgt wel eens het verwijt dat een werkgroep voor de erediensten een elitaire groep is.

Je hebt steeds met dezelfde mensen te maken: als je anderen vraagt om aan iets mee te doen zeggen ze: dat is toch iets voor de predikant.

Wil de predikant het eigenlijk wel uit handen geven?

Wij mochten zelf de kindernevendienst opzetten, maar de kerkeraad bemoeit zich er verder niet mee. Je hoort er nooit meer iets van terug.

Het valt me op dat de kerkeraad vaak zo'n sta-in-de-weg is. Hoe doorbreek je dat?

De kerkeraad weet niet wat we doen.

Als je iets wilt zeggen ze (de dominee): begin er dan zelf maar mee. Je voelt je dan zo in je eentje staan.

Bij ons komt op de kerkeraad iedere maand een groep die vertelt wat ze doen, wat ze van plan zijn.

Wij hebben een centrale werkgroep waarin vertegenwoordigers van iedere groep vertellen wat ze doen.